

New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

Kaheksas raamat

JÕEMAJA

Swifti jõeoru romaan

Carla Neggers
The River House
2018

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2018 by Carla Neggers
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B06343218
ISBN 978-9949-82-238-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu nõo Mary Ann Harrell-Domingose mälestuseks,
kes on alati meie südames

ÜKS

„MEIL peavad su peol mägrad olema.“

Felicity MacGregor teadis, et tema märkuse peale kergitaks enamik inimestest kulme, aga ta teadis ka seda, et Kylie Shaw mõistab seda hästi.

„Absoluutselt,“ kinnitas Kylie. „Russil ja minul oli meie pulmatordil mägrapaar.“

Sel kevadel oli Kylie tuulepöörisena tekkinud romaan turvakon-sultandi Russ Coltoniga tabanud neid mõlemaid ootamatult, rääkimata juba kellestki teisest nende väikeses Knights Bridge'i linnas Massachusettsis. Felicity naeratas. „Loomulikult.“ Nad istusid teineteise vastas laua ääres Kylie ja Russi teise korruse korteri palkonil 18. sajandi renoveeritud kübaravabrikus. Palkonilt avanes vaade jõe-le, mis voolas soojal suvisel õhtupoolikul vaikselt. Russ oli veetnud viimased kaks nädalat Lõuna-Californias, tõmmates otsad kokku oma sealse elu- ja tööperioodiga, kuna nad Kyliega olid nüüd otsustanud jääda elama Knights Bridge'i. Nad olid ostnud maja umbes miil üles-jõge ja ootasid parajasti selle kordategemist, enne kui suvel hiljem sisse kolida.

Kylie sirutas käe oma jäätee poole. „Russ laskis Sherlock Mägral valvata pulmade turvalisust,“ ütles ta asjalikult.

Sherlock oli üks Kylie populaarsematest väljamõeldud tegelastest. „Olen kindel, et Sherlock tegi head tööd,“ märkis Felicity.

„Ta on parim. Russile meeldib öelda, et me oleme hästi kaitstud, kui ma ei aja oma Middle Branchi mäkrasid segi tõeliste mäkradega.“

„Kes ütleb, et sinu Middle Branchi mägrad pole tõelised?“

Kylie naeratas säravalt. „Täpselt seda ma talle ütlen!“

Felicity poleks olnud üllatunud, kui Kylie üksnes poolenisti naljatas. Ta oli Morwenna Millsi pseudonüümi all Middle Branchi

Mäkrade, lasteraamatute populaarse sarja looja. Ürituste korraldaja Felicity aitas Kyliet peo puhul, et tähistada sarja kõige uuema raamatu ilmumist, mille tegevus toimus ühes idüllilises külas jõe ääres. Mäkrade ema ja isa olid loomaarstid, loodud Kylie enda perekonna järgi. Pisike versioon Sherlock Mägrast hõivas koha Kylie töölaual. Ta oli endale teinud minimägri riidetükkidest ja pesukuivatist kogutud tupsudest.

Felicityst erinevalt polnud Kylie Knights Bridge'is üles kasvanud. Nad olid kohtunud mais pärast Felicity naasmist oma kodulinna, kui ta oli ostnud jõeäärse maja Kylie ja Russi uuest majast veidi edasi. Felicity armastas seda maja, hoolimata oma komplitseeritud isiklikust ajaloost sellega, mäletades, kuidas ta seal oma neitsilikkuse oli kaotanud. Mitte majas endas. Seda polnud siis veel ehitatud. Kuid tekil välikamina ees, mis seal ikka veel seisis ...

„Knights Bridge hoiab sind hõivatuna, Felicity,“ ütles Kylie.

Felicity tiris end mõtetest välja. „Mulle sobib. Ma teen ägeda peo.“

Kylie uuris teda hetke, otsekui aimates, et Felicity mõtted olid uidanud keelatud radadele. Arvestades sooja ilma, kandsid nad mõlemad kleite, Kylie oli vabas maksikleidis, Felicity põlvini ulatuvast tuunikas. Kylie oli oma juuksed kuklasse tõmmanud, nii et nende heledus tõi ta sinised silmad esile. Felicity polnud oma juustega kunagi rahul olnud. Ta oli tumeblond, õlgadeni ulatuvate ja korratute juustega, juhul kui ta nendega ei sekeldanud, mida ta tegi aga harva.

„Mu raamatupidu on ainult nädal pärast ettevõtluslaagri avamist,“ ütles Kylie. „Kas see sind ribadeks ei tõmba?“

„Üldse mitte.“ Ühepäevane ettevõtluslaager, Dylan McCaffrey, veel ühe Knights Bridge'i uustulnuka ajusünnitis, oli seni Felicity suurim üritus oma kodulinna. „Ma tegelesin firmaürituste korraldamisega Bostonis kolm aastat. Mulle meeldib olla omaenda pere-mees, nii et mul on võimalus teha lõbusamaid asju. Beebipeod, pruudipeod – sinu raamatupidu. Pühapäeval tuleb mul kohalikus eakate hooldekodus Jane Austini teeõhtu.“

„See on kohaselt nimetatud Rivendelliks. Seal kuuleb palju huvitavat.“

„Pole kahtlustki,“ märkis Felicity. „Teeõhtu hõlmab kirjanduslikku loengut ja regentluse perioodi kostüüme.“

„Sa tunned siin kindlasti peaaegu kõiki.“ Kylie jõi veidi teed ja pani oma klaasi tagasi lauale. Lõuna oli olnud lihtne – salatid kohalikust universaalkauplusest, šokolaad, jäätee. „Ma olen Knights Bridge’is ikka veel üsna uus. Saan nime ja nägudega paremini hakkama, aga seosed kohalike vahel ajavad mind ikkagi segadusse. Russi samuti, kuid ta arvab mõnikord, et mida vähem ta teab, seda parem. Ta ei taha teada, kes kellega teismelisena magas, see on kindel.“

Felicity mõtles, kas ta põsed läksid punaseks, arvestades pööret, mida tema mõtted mõni minut tagasi olid võtnud. „Ka mina ei taha, aga kuna ma siin üles kasvasin ...“ Ta võttis oma jäätee. „Jätame selle jutu.“

„Vaata see on õrritamine! Mitte ometi sina ja Mark Flanagan ...“

„Ei,“ vastas Felicity. „Absoluutselt mitte. Mitte kunagi.“

Kuid Markil, arhitektil, kes oli vana vabriku renoveerinud ja omandanud, oli vend ja temaga oli hoopis teine lugu.

Felicity raputas selle mõtte maha, rüüpas teed ja tuli Kylie raamatupeo planeerimise juurde tagasi. Nad olid toimumiskohaks valinud Knights Bridge’i raamatukogu. Kirjutatud enne seda, kui Kylie Russi oli kohanud, kujutas see viimane raamat üksildast mägratädi, kes aitab hiiri ja mägralapsi nende muinasjutumaja dilemmat lahendada ning seda tehes ühineb taas omaenda perekonna ja sõpradega. Felicityt võis mingil määral samastada Tädi Mägraga. Kylie illustreeris ka klassikaliste muinasjuttude sarja, millest pidi talvel ilmuma „Hans ja Grete“. Seejärel tulid „Uinuv kaunitar“ ja „Punamütsike“. Ta töötas parajasti „Kaunitari ja koletise“ kallal. Felicity oletas, et küllap tuleb ka nende sarjade väljaandmise pidu, kuid nad polnud Kyliega oma arutelus veel nii kaugele jõudnud.

„Ma olen nädalaid siin üleval tööga kinni olnud,“ ütles Kylie rahuloleva ohkega. „Hea on jälle inimeste lähedal olla.“

„Üksindusest raamatu ilmumise tähistamispeole minek on suur muutus.“

„Seda kindlasti. Olen jätkanud laste jututundi raamatukogus ja mõnikord satun inimestega kokku, kui olen väljas jalutamas.“

Felicity oli hakanud mõistma, et Kylie polnud vähimalgi määral seltsimatu. Tal olid lihtsalt loominguilise töö pikad perioodid. Felicity arvas, et mõistis, kuid tema enda töö ürituste korraldajana oli hoopis teistsugune. Ühe asjana polnud need üritused, mida ta organiseeris, kunagi *tema* peod, kohtumised või konverentsid. Kylie raamatud olid väga tema enda omad. Ta oli oma tööle pühendunud. Felicityle meeldis omaenda äri juhtimine, aga ta oli oodanud karjääri finantsalal. Kui sellest midagi välja ei tulnud, oli ta alustanud ürituste planeerimist. Ta oli selle töö detailid selgeks saanud, töötades koos ühe väikese eliitfirmaga Bostonis, ja loonud omaenda firma üheksa kuud tagasi, naastes lõpuks Knights Bridge'i.

Bostonis polnud ta oma kliente kunagi isiklikul tasandil tundnud. Neil päevil leidis ta end planeerimas üritusi klientidega, kes olid sõbrad ja naabrid. Tal oli ikka veel mõningaid endise firma kliente, aga tema väike kodulinn kärises õmblustest igat laadi pidude ja üritustega. Pulmad, täiskasvanuks saamise sünnipäevad, beebid, pensionile minekud, uued töökohad, soolaleivapeod. Ta ei planeerinud igat kokkusaamist linnas ega keskendunud pulmadele – need olid eriline spetsialiteet –, aga kui kogenud üritustekorraldaja elas siinsamas jõe ääres, miks teda mitte palgata?

„Me peame ühel päeval *sinu* jaoks peo korraldama,“ ütles Kylie, tungides Felicity mõtetesse.

„Minu? Ma ei pea midagi tähistama.“

„Vali midagi. See ei pea suur olema. Värvu köök ära. Me hakkame tähistama.“

Felicity ei kahelnud Kylie siiruses ainsatki hetke. Kylie oli uskumatult siiras, ilma mingi manööverdamise või kunstlike nüanssideta, mille tunnistajaks Felicity oma töös liiga tihti oli olnud. „Olgu siis köök,“ ütles ta kergelt. „Vahepeal tunnen ma rõõmu sinu mäkradest.“

„Kui keegi üldse suudab mägrad peol toimima panna, siis sina, Felicity.“

„Täna. Mul on mõned mõtted, mida tahan veel uurida. Tunne end vabalt ja anna mulle teada, kui sul on mingeid ettepanekuid,“ lausus Felicity, kui nad peoplaanid kokku pakkisid.

„Sellest tuleb lõbus õhtu. Aitäh, et läbi astusid.“

Kylie hakkas tõusma, kuid Felicity peatas ta. „Ma saan ise välja. Naudi täiuslikku suvepäeva.“

„See on täiuslik, on ju?“ Kylie ohkas, kui päikesevalgus ta silmi tabas. „Tulin Knights Bridge’i, mõtlemata kordagi, et ma siia jään. Nüüd on see kodu.“ Ta nihutas pilgu tagasi Felicityle, kes seisis nüüd ja korjas lõunasöögi nõusid kokku. „Ma võtan need. Mõnikord tunnen kiusatust oma mustad nõud jõkke visata, kuid pardid võtaksid mu pea maha, kui Mark seda ei tee. Oh, oota. See tuletab mulle meelde. Ta palus mul sulle rääkida, et tema vend on viimase minuti lisand ettevõtluslaagri kõnelejate rivile ja ta palkab sinu tolle päeva lõpuks pidu organiseerima.“

„Mark – Mark Flanagani vend?“

„Just. Ainus Mark, keda ma siin tunnen.“

Ainus, keda ka Felicity tundis, aga ta pidi oma šokki varjama.

Kylie kortsutas kulmu. „Sa tunnend ta venda, eks ole? Oli vist Gabe? Lühend Gabrielist?“

Oh, muidugi tundis Felicity teda. Ta oli alles äsja temast mõtelnud. Too öö, enne kui nad kolledžisse sõitsid. Gabe oli töötanud ehitusel ning olnud päevitunud ja lihaseline, innukas Knights Bridge’ist välja pääsema ja endast midagi tegema. Felicity oli töötanud linnas oma isa pangas ja tundnud rahutust.

Felicity noogutas. „Gabe on Marki noorem vend.“ Ta püüdis kõlada mitte liiga järgalt. Hoida häält sundimatuna. Asjalikuna. „Neid on ainult kaks.“

„Seda ma arvasin.“ Kylie tõstis oma teeklaasi, andmata ainsatki märki, et ta teadis, et oli astunud herilasepessa. „Mark pidi täna hommikul äriasjus linnast väljas olema ja ta polnud kindel, millal ta tagasi jõuab. Kindlasti on hilja viimasel minutil veel üht pidu plaani võtta, aga kui keegi suudab selle läbi viia, siis sina, kuigi ma oletan, et sa võid alati ära öelda.“